

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puskarski

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie **R. C.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 5 grudnia 2019 r., sygn. akt II AKa 472/19,

p o s t a n o w i ł:

- 1) oddalić wniosek;**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania w przedmiocie wznowienia postępowania.**

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego R.C. wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 5 grudnia 2019 r. (sygn. akt II AKa 472/19) utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Bielsku – Białej z dnia 3 czerwca 2019 r. (sygn. akt III K 115/15).

Podstawą wniosku jest art. 540 § 1 pkt 2) k.p.k. tj. pojawienie się nowych, nieznanych wcześniej dowodów świadczących o tym, że skazany nie popełnił przestępstwa. Dowodami tymi są potencjalne zeznania świadków, które świadczyć miałyby, że wobec skazanego stosowano przemoc i groźby, co w konsekwencji zmusiło go do realizacji znamion typu czynu zabronionego oszustwa, ale w ramach stanu wyższej konieczności.

Wnioskodawca wniósł o przesłuchanie wskazanych w piśmie osób oraz uzupełniając samemu skazanego.

Prokurator wniósł o oddalenie wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania oparty na wskazanej podstawie (nowe dowody) może okazać się skuteczny jedynie w sytuacji, gdy wykazane w nim zostanie, że po wydaniu prawomocnego wyroku ujawnią się nowe fakty lub dowody, które wskazują na to, iż określoną osobę skazano, choć nie dopuściła się ona w ogóle czynu albo jej czyn nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. Nie może budzić wątpliwości, że nie jest w tej mierze wystarczające dla zakładanego przez autora wniosku rezultatu w postaci wznowienia postępowania zgłoszenie w takiej nadzwyczajnej skardze jakichkolwiek wątpliwości co do trafności zapadłego rozstrzygnięcia. Tylko bowiem wtedy, gdy owe nowe fakty lub dowody w sposób realny wskazują, że zachodzi wysokie, a nie jakiegokolwiek prawdopodobieństwo, iż po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie odmienne od orzeczenia poprzednio wydanego, ten nadzwyczajny środek zaskarżenia może zostać uwzględniony.

Innymi słowy, dla pozytywnego rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku o wznowienie niezbędne staje się wykazanie spełnienia kumulatywnie dwóch przesłanek - proponowany dowód musi mieć cechy dowodu nowego, tj. nieznanego wcześniej ani stronie, ani sądowi orzekającemu w sprawie, a jego treść ma wskazywać, że wysoce prawdopodobnym jest, iż po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie odmienne od poprzedniego.

W sprawie niniejszej owymi nowymi dowodami miałyby być dopiero depozycje wskazanych do przesłuchania osób, które (w zależności od ich treści) mogłyby rzucić nowe światło na kontekst podejmowanych przez skazanego czynności. Jak jednak słusznie wskazuje Prokurator, skazany w ciągu całego postępowania dowodów swojej niewinności upatrywał się w innych niż przemoc i groźby okolicznościach. Nigdy tego kontekstu nie prezentował w swoich wielokrotnych wyjaśnieniach, ani też środkach odwoławczych. Dopiero po 12 latach

od czynu i 3 lata od prawomocnego skazania przypomina sobie o tych rzekomo istotnych okolicznościach, których istnienia musiał być już wcześniej świadomy (dotyczą bowiem domniemanego działania w stanie wyższej konieczności, a więc kwestii motywacyjnej). Brak jest także uprawodobnienia, że przypadkowe rozmowy (bez wskazania okoliczności tych rozmów i ich treści) miałyby uzasadniać przekonanie o istnieniu dowodów, które z wysokim prawdopodobieństwem doprowadziłyby w ponownym postępowaniu do wydania wyroku uniewinniającego. Należy nadto wskazać, że wskazywani przez wnioskodawcę Z. Z. i Z. M. byli już przesłuchiwani w toku postępowania.

Dlatego też samo zaanonsowanie, że po tylu latach świadkowie i sam skazany mogliby coś przełomowego wnieść do postępowania nie wystarcza dla wznowienia prawomocnie zakończonego postępowania.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

[as]